

Вічний жид—Літвінов-Фінкельштейн

(Агасфер Фінкельштейн)

Недавно Максим Максимович Літвінов, він же Фінкельштейн, один з найнебезпечніших політичних змовників світового жидівства, якого лише знає новітня історія, призначений на советського посла у Вашингтоні. Його головним завданням є дбати про скоріше відвантаження із Сполучених Штатів воєнних матеріалів, що ніяк не хочуть надходити.

Минуле цього східного жида є дуже строкатим. Він народився 17 липня 1876 року в Білостоцькому гетто в сім'ї дрібного маклера. Його ім'я—Енох Фінкельштейн, або Мейер Мойсей Валах, або Полянський. Його псевдоніми численні: Людвіг Вільгельмович Ніц, Фелікс, Густав Граф, Папаш і т. ін. З його братів і сестер відомі п'ять і всі вони носять різні імена. Вже в Білостоці він з молодих років зв'язується з антидержавними елементами, і вже тоді в нього вириває плян якомога краще підтримувати жидівську боротьбу за владу. В марксизмі він знаходить засіб до цієї мети. Вся його соціал-демократична, пізніше більшовицька діяльність завжди служить цілям його раси. Добробут робітників при цьому його не цікавить. На спинах цих обдурених мас він хоче досягти влади і зайняти становище всесвітнього володаря, як жида в Лондоні і Нью-Йорку.

З 1903 року він член більшовицької партії. Зі своєю нахабно під'юджувальну діяльність й гендлярство зброєю він був засуджений на шість років, але йому вдається втекти з в'язниці за кордон, де він разом із Леніном та його товаришами продовжує „працювати“. З надійної схованки він шпигує, інтригує й організує. В цій його поведінці, що відповідає його суті, яскраво виступають грубе зрадянство, а також здібності жидівської раси до маскуванія. Визначну роль відігравав він у 1907 році в бандитському нападі, керованому Сталіном на бакінський

транспорт у Тифлісі, при якому було забито 32 душі і вкрадено 250 тисяч карбованців. Він, що завжди намагався бути далі від таких небезпечних справ, запропонував подбати про надійне сховище для здобичі. 18 січня 1908 року на Північному вокзалі в Парижі він був зарештований при спробі переправити до Англії вкрадені банкноти.

З Англією він познайомився спочатку як помічник друкаря, потім він став комівояжером і оженився з досить багатенькою Іві Ло, дочкою ушляхетненого жидівського грошового магната сера Сіднея Ло. Після повалення царату його завданням було увімкнутися за дорученням жидівсько-більшовицьких володарів Москви в офіційну політику й впливати на уряди так, щоб руйнацька робота більшовиків була ними сприйнята по змозі без опору. Щоб надати своїй жидівській політиці російського обличчя, він привласнив собі звучне російське прізвище Літвінов. Коли він 1919 року поїхав з дипломатичною місією в Данію, то там, побоюючись розв'язку його діяльності, йому заборонили перебування в готелях.

З 1930 року він керує комісаріатом закордонних справ. У 1934 році йому вдається стати делегатом Ліги Націй та членом Ради Ліги й нав'язати тісний контакт із представниками західних демократій.

У ці дні він починає свій період советської зовнішньої політики, що, за перефразованим сталінським висловом, є демократичною за формою і більшовицькою за метою. Радек, у своїй передовій статті до 60-річчя з дня народження Фінкельштейна, так характеризував політику свого товариша по расі: „Літвінов показав, що він може більшовицькими засобами знайти хоча б тимчасових спільників, де їх тільки можна знайти, при чому він ні на хвилину не втрачає власного обличчя, власної волі і

власної суті“. Це висловлювання кидає певне світло на тактичні застави більшовицької політики.

В комісаріаті закордонних справ він оточив себе виключно жидами. Американець Джеймс Е. Еббе в своїй книзі „Я фотографую Росію“ (Лондон, 1935) констатує: „Комісаріат закордонних справ є літерально закордонним, бо від Літвінова і донизу там лише жида“. Само собою зрозуміло, що Фінкельштейн бачить свій перший обов'язок у тім, щоб оточити й повалити націонал-соціалістичну Німеччину, найбільший антибільшовицький бастион на шляху до світової революції.

У своїй промові на IV засіданні ЦК 29 грудня 1933 року жидівський лицемір дослівно сказав так: „Про мир і роззброєння можна відкрито говорити. Про війну і про озброєння розмовляють краще на самоті, або втрюх чи вчотирюх“. Це означає, що можна за кулісами натрапити на угоди, які втягнуть народи в криваву купіль, тоді як зовні проповідують мир. Так у листопаді 1933 року Фінкельштейн провадив у Вашингтоні переговори з Рузвельтом, при чому тоді з цього советського жида став інтимний друг Рузвельта. Тривалі розмови, зміст яких, на жаль, не дійшов до громадськості, так само мало служили мирові, як і укладені в травні 1935 року союзні договори з Францією та Чехо-Словаччиною, недвозначно спрямовані проти Німеччини. Цей самий Літвінов був на похороні короля Георга V в Лондоні і був особисто прийнятий королем Едуардом VIII. Англійська плутократія, очевидно, забула, що ця людина у фраку й циліндрі колись пачкарем возила зброю, користувалась фальшивими паспортами й тікала з в'язниць. Рукостискання короля Едуарда VIII, очевидно, скріпило альянс між плутократією і більшовизмом.

У 1933 році Фінкельштейн дістав найвищу нагороду советів — орден Леніна. Крім того, його було названо „почесним безвірником“.

Влітку 1939 року цей „почесний безвірник“ зник від світової громадськості, щоб приховано продовжити свою змовницьку діяльність, бо вирішено було лицемірно удавати друзів націонал-соціалістичної Німеччини. Але коли впала маскара, тоді знову з'явився Літвінов, щоб як жид покликати всіх жидів у світі до боротьби проти спільного ворога—націонал-соціалістичної Німеччини та її союзників. Вже 8 липня 1941 року він англійською мовою промовляв радіом, закликаючи „до знищення фашистських варварів“. В Літвінові-Фінкельштейні поєднане все, що становить жидівсько-більшовицького недолюдка: політичне і звичайне злочинство, прагнення влади і жадоба власності, особисте боягузтво і цілковита брехливість,— очевидно, ті властивості, які особливо корисні для лицеміра і під'юджувача війни Фінкельштейна на його новому пості і які роблять його дуже підходящим партнером для Рузвельта.

Хорст ЗЕЙМАН.